

ind paa denne Bestemmelse. Dersom Ordet „fortrinnsvis“ falder bort, hvad jeg helst ser, falder jo ogsaa den anden Bemærkning bort af sig selv. — Med Hensyn til §§ 4, 5 og 6 har jeg et Par Bemærkninger og et Par Spørgsmaal til den høitagtede Finansminister. Saaledes som de Herrer ville bemærke, er der skjelnet mellem Underkorporaler og Korporaler paa den ene Side og de øvrige Underofficerspladser paa den anden. De første besættes ved Avancement af de Menige, som komme derover, hvorimod de sidste besættes, som der staar i Loven, ved midlertidig Udkommando af Hærens Underofficerer paa en Tid af mindst 2 Aar, og ikke ud over 4 Aar, „og saa bestemmes der, hvorledes deres Stilling skal være“. De skulle betragtes som staaende i Hæren og blive førte udenfor det Antal, som er normeret i Hærløven. Jeg ser nu ikke ret, om det er Meningen med dette Udtryk, at man skal uden videre kunne kommandere Sergent eller Kommanderergent N. N. til at afgaa til Bestindien, eller om det er Meningen, at man kun udkommanderer dem, som tilbyde sig frivillig. Dersom det Første er Meningen, er det jo nemlig den Ulempe derved — Noget, som forresten ogsaa tilbørlig Klæber ved det sidste Tilfælde — at Underofficererne jo ikke længere hos os ere bundne til Hæren ved nogenformelt Kapitulation. Underofficeren kan altsaa unddrage sig denne Udkommando ved at tage sin Afsted. Dette var nu ikke det farligste, men han kan jo ogsaa tænke som saa: Jeg vil ikke tage min Afsted, jeg vil hellere blive staaende i Hæren, det kan maatte blive en ganske behagelig Tur. Manden tager altsaa derover, men han har ikke sluttet nogen Kapitulation og maa altsaa have samme Rettigheder derovre som Underofficererne herhjemme. Efter at han er kommen derover og ikke finder sig tilfreds af en eller anden Grund, eller der derude aabner sig en eller anden Udvei for ham, maa han, hvis der ikke træffes Bestemmelser derimod, være berettiget til ganske det Samme som herhjemme, nemlig til at tage sin Afsted, tror jeg. Det forekommer mig derfor, at, hvis dette er Meningen, vil der deri kunne ligge en Fare for store Udgifter. Dersom det er Meningen, at man kun skal tage Underofficerer, som frivillig tilbyde sig, mener jeg, at det ogsaa af de samme Grunde vil være nødvendigt, at de slutte en Kapitulation; thi det kan godt være muligt, at en Mand, der frivillig melder sig til en saadan Udkommando, ikke finder sig tilfreds, naar han er kommen derover, og naar han da ikke har sluttet denne Kapitulation — thi en Udkommando paa 2 Aar er jo ikke ensbetydende med en Kontrakt, saafremt ikke den anden Part har bundet sig til at blive i 2 Aar — kan han, hvis han skal bevare sine Rettigheder, som han har herhjemme som Underofficer, unddrage sig Tjenesten derovre ved at tage sin Afsted. I begge Tilfælde forekommer det mig derfor, at det vilde

være rigtig, om det af Loven fremgik med fuldstændig Klarhed, om det var frivilligt eller ikke, og dernæst at det blev fastsat, at Underofficerer, som komme derover, skulde paatage sig mindst to eller maatte fire Aars Kapitulation; i saa Tilfælde var der maatte heller ikke Grund til at have særegne Regler for Kompagniskriverne, Depotsergenten og Sygehussergenten. Hvad angaar Paragrafen, som handler om Officererne, da ere Forholdene for deres Vedkommende ikke de samme som for Underofficererne. Officererne ere jo ikke berettigede til at fordrø deres Afsted, selv om de ville renoncere paa Pension; der er Præcedens for, at Officerer have forlangt deres Afsted uden Pension, men at det er blevet negtet af Krigsbestyrelsen, og derfor er der ikke Noget i veien, hvis Meningen er, at Udkommandoen skal være som enhver anden Udkommando, at Officererne skulle lystre den; de kunne ikke unddrage sig den. Der kunde maatte reises Tvivl, om det var billigt, at Officerer, som have søgt Ansættelse i Hæren, medens saadanne Betingelser ikke eksisterede, skulle paatage sig disse nye Betingelser, som nu komme til ved denne Lov; men naar Loven kommer ud, er det jo lovligt, og dertil er Intet at sige. Jeg ønsker ogsaa for dette Punkts Vedkommende en Oplysning fra den ærede Minister, om det er Lovens Mening, at Frivilligheden skulde bevares, eller om det for Officerernes Vedkommende skulde betragtes som en ganske simpel Udkommandosag. — Mine Bemærkninger til § 6 knytter sig til tredje Stykke, idet der selvfølgelig ikke kan være Noget at indvende derimod, hvis Meningen er den, at kun de, der melde sig frivillig, skulle udkommanderes; ellers skal jeg gjøre opmærksom paa, at der staar, at de udkommanderede Officerer og Underofficerer „oppbære under Ud- og Hjemreisen, der ydes dem frit“, altsaa Ud- og Hjemreisen ydes dem frit for deres Personer, men dersom det ikke er en frivillig Sag, dersom de kunne udkommanderes mod deres Villie, maa der vel hertil søies: „og for deres Familie“, thi det er jo en Selvfølge, at man ikke kan udkommandere en Underofficer eller Officer til Bestindien i flere Aar og saa fordrø, at de selv skulle leve derovre og underholde Familien her; det lad er sig ikke gjøre. Dersom det derimod er Meningen, at Frivilligheden skal bevares, falder selvfølgelig denne Bemærkning bort. — Til Slutning skal jeg kun gjøre en eneste Bemærkning, til § 9 i Lovforslaget. Jeg erkjender, at det vil være overordentlig heldigt, dersom der bliver tilvejebragt en Telegrafforbindelse mellem Christianssted og Frederikssted, hvorved disse ville blive satte i Forbindelse med hinanden og Frederikssted tillige med hele den øvrige Verden, idet Telegrafan, som forbinder Den med St. Thomas, gaar over Christianssted; men var der nogen Paragraf, som jeg kunde finde mig i at se strøgen i dette Lovforslag, saa var det denne, thi det stiller sig noget tvivl-